

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

27. februar 2013

Besvarelse af spørgsmål 1 ad L 101 stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 17. januar 2013.

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 15/1-13 fra Forsikring og Pension, jf. L 101 – bilag 3.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85

Svar:

Forsikring & Pension anfører, at en vedtagelse af lovforslaget, herunder den foreslåede ændring til § 348 i lov om finansiel virksomhed, vil medføre, at finansielle virksomheder bliver omfattet af et uhensigtsmæssigt dobbelttilsyn mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet, idet Forbrugerombudsmanden vil få mulighed for at tage sager op, uanset om Finanstilsynet – f.eks. efter inddragelse af Det Finansielle Virksomhedsråd (nu Det Finansielle Råd) – har meddelt en virksomhed, at der ikke er fundet anledning til at politianmelde virksomheden.

evm@evm.dk
www.evm.dk

Jeg mener ikke, at lovforslaget vil medføre et uhensigtsmæssigt dobbelttilsyn mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet.

Forbrugerombudsmanden fører i dag et generelt tilsyn med markedsføringsloven for alle typer erhvervsdrivende, bortset fra finansielle virksomheder for visse dele af markedsføringsloven. Siden 2002 har det alene været Finanstilsynet, som har haft kompetence til at påse finansielle virksomheders overholdelse af strafbare markedsføringsretlige overtrædelser.

Med lovforslaget sikres, at den samme markedsføringsretlige overtrædelse begået af henholdsvis en finansiell og ikke-finansiell virksomhed – i modsætning til i dag – vil kunne behandles af Forbrugerombudsmanden. Det kan f.eks. være tilfældet ved markedsføring på kreditmarkedet (långivning), hvor både finansielle og ikke-finansielle virksomheder konkurrerer med hinanden.

I forhold til at Forbrugerombudsmanden vil kunne tage sager op, som Finanstilsynet allerede har vurderet, anfører Forsikring & Pension en problemstilling, der allerede er taget højde for i lovforslaget.

Det fremgår således af pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger, at Forbrugerombudsmanden vil få mulighed for at tage sager op over for finansielle virksomheder med henblik på at undersøge, hvorvidt

der er det fornødne grundlag for at rejse en straffesag. Det vil gælde, selvom Det Finansielle Råd efter at have fået forelagt en sag fra Finanstilsynet ikke finder anledning til at politianmelde den finansielle virksomhed.

Jeg har noteret mig, at Forbrugerombudsmanden i sit hørings svar til lovforslaget har tilkendegivet, at hvis en virksomhed har indrettet sig i henhold til en tilkendegivelse fra en specialmyndighed, f.eks. Finanstilsynet, om en bestemt retstilstand, vil Forbrugerombudsmanden anse virksomheden for at være i god tro. I sådanne tilfælde vil Forbrugerombudsmanden af retssikkerhedsmæssige årsager ikke strafforfølge virksomheden for handlinger, som virksomheden har foretaget i tillid til denne tilkendegivelse.

Hvis der således er tale om en sag, der drejer sig om en mulig strafbar markedsføringsretlig overtrædelse mod en finansiell virksomhed, og Det Finansielle Råd beslutter og meddeler, at der ikke skal ske politianmeldelse, vil Forbrugerombudsmanden heller ikke strafforfølge virksomheden.

Hvis Forbrugerombudsmanden finder, at der judicielt er tvivlsspørgsmål, som bør afprøves, vil Forbrugerombudsmanden – som i dag – have mulighed for at anlægge en civilretlig sag ved domstolene. Det kan f.eks. ske som et anerkendelsessøgsmål, og det vil i så fald alene omfatte fremtidige ensartede overtrædelser. I disse tilfælde vil Forbrugerombudsmanden afgive en tilkendegivelse til Det Finansielle Råd. Denne kompetence fik Forbrugerombudsmanden i forbindelse med Bankpakke II i 2009, og det ændrer lovforslaget ikke på.

Forbrugerombudsmanden vil naturligvis i sin sagsbehandling inddrage relevant finansiell lovgivning og retningslinjer, som udstedes af de europæiske finansielle tilsynsmyndigheder.

Allerede fra den nuværende lovgivning og ordning mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet har Forbrugerombudsmanden mulighed for efter § 348 i lov om finansiell virksomhed at anlægge sag mod en finansiell virksomhed om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb i forbindelse med virksomhedens overtrædelse af de finansielle regler om god skik, jf. samme lovs § 43, som Finanstilsynet fører det administrative og offentligretlige tilsyn med.

Allerede i dag orienterer og koordinerer Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet således med hinanden med henblik på, at samme sager ikke behandles begge steder og med henblik på, at der sker en ensartet fortolkning af reglerne. Det er hensigten, at Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet efter lovforslaget vil fortsætte dette samarbejde.

En sådan koordinering kendes også fra andre områder med særregule-

ring, hvor Forbrugerombudsmanden koordinerer og samarbejder med specialmyndighederne, f.eks. Spillemyndigheden og Radio- og tv-nævnet, samt f.eks. på teleområdet og sundhedsområdet, og hvor samarbejdet også er velfungerende.

Forsikring & Pension omtaler en konkret dom af 20. november 2012, hvor Sø- og Handelsretten afviste en sag om fortolkning af bekendtgørelsen om inddrivelsesomkostninger, som er udstedt med hjemmel i renteloven, under henvisning til, at Forbrugerombudsmanden ikke havde kompetence til at anlægge sagen. Jeg har anmodet Forbrugerombudsmanden om en udtalelse om dommen.

Forbrugerombudsmanden har oplyst følgende:

”Sø- og Handelsretten har i dommen vurderet, at Forbrugerombudsmanden i et konkret tilfælde var afskåret fra - med hjemmel i general-klausulen i markedsføringslovens § 1 om god skik - at anlægge sag om fortolkning af renteloven med tilhørende bekendtgørelse om inddrivelsesomkostninger, idet Rigspolitiet forinden - i henhold til inkassoloven - havde udtalt sig om samme fortolkningsspørgsmål.

Forbrugerombudsmanden er uenig i dommen og har anket den til Højesteret.

Det skyldes bl.a., at dommen efter Forbrugerombudsmandens opfattelse er i strid med markedsføringsloven og EU's markedsføringsdirektiv, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne.

Det er således udtrykkeligt forudsat i forarbejderne til den lovændring, der i 2007 gennemførte direktivet, jf. lovforslag L 2 af 4. oktober 2006, at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at føre tilsyn med den civile retlige forbrugerbeskyttelseslovgivning, herunder renteloven med tilhørende bekendtgørelse. Det omfatter også muligheden for at forelægge domstolene fortolkningsspørgsmål, og kompetencen er ifølge Forbrugerombudsmanden ikke begrænset af, at andre myndigheder tidligere måtte have afgivet udtalelse om samme problemstilling. I den konkrete sag havde Rigspolitiet tilmed afgivet to udtalelser med forskelligt indhold.

Dertil kommer, at Forbrugerombudsmandens søgsmålskompetence ifølge forarbejderne må anses for en opfyldelse af direktivets krav til håndhævelse inden for dets anvendelsesområde, der også omfatter inkasso-virksomhed.

Uanset at Forbrugerombudsmanden er uenig i dommen, har denne imidlertid ikke betydning for lovforslag L 101.

Dommen vedrører Forbrugerombudsmandens muligheder for via generalklausulen i markedsføringslovens § 1 om god skik at føre tilsyn med anden lovgivning.

Lovforslaget vedrører derimod Forbrugerombudsmandens direkte hjemmel i lovgivningen til at behandle sager på det finansielle område.”